

OZBROJENÉ SÍLY SOVĚTSKÉHO STÁTU

Vojenské vydavatelství ministerstva obrany SSSR vydalo v roce 1974 knihu ministra obrany SSSR maršála Sovětského svazu A. A. Grečka „Ozbrojené síly sovětského státu“, v roce 1975 její druhé doplněné vydání. Je to svým způsobem ojedinelé dílo, které ve 12 kapitolách podává svědectví o Sovětských ozbrojených silách od jejich zrodu až po současnost, včetně významu bojového přátelství socialistických armád. Přitom kniha není historií Sovětských ozbrojených sil, ale ukazuje především prameny nevyčerpatelné bojové síly Sovětské armády a vojenského námořnictva, zákonitosti jejich vítězství, charakter působení těchto zákonitostí v soudobých podmínkách i v možné válce, jestliže se jí reakční imperialistické kruhy pokusí vnutit Sovětskému svazu.

V 1. kapitole „Armáda zrozená Velikým Říjnem“ autor zdůrazňuje, že zrod a rozvoj Sovětských ozbrojených sil a jejich hrdinná bojová cesta je pevně spjata s činností komunistické strany a V. I. Lenina, který rozpracoval a vědecky zdůvodnil vojenský program proletářské revoluce, učení o obraně socialistické vlasti a základní principy výstavby vojenské organizace proletariátu. Rozvíjeji myšlenky K. Marxe, B. Engelse a V. I. Lenina o tom, že obrana revoluce je objektivní nutností, která vyplývá ze zákonitostí společenského rozvoje a zvláštností třídního boje mezi socialismem a kapitalismem.

Podrobně rozebírá vytvoření Rudé armády a vojenského námořnictva a organizaci vítězství v občanské válce, kdy naprostým krachem skončil první pokus světového imperialismu o svržení vlády sovětů ozbrojenou cestou. Rudá armáda se ctí prošla nejdůležitější etapou své cesty — formování a upevňování v boji s cizí intervencí a vnitřní kontrarevolucí.

V této kapitole rozebírá principy výstavby ozbrojených sil. K základním z nich patří: řízení ozbrojených sil komunistickou stranou, třídní přístup k výstavbě ozbrojených sil, jednotu armády a lidu, věrnost proletářskému internacionalismu, kádrová organizace armády a námořnictva, centralizace řízení ozbrojených sil, nedílná velitelská pravomoc, vysoká uvědomělá vojenská kázeň a stálá připravenost země a jejích ozbrojených sil k odražení agrese.

2. kapitola „Na stráži socialismu“ se zabývá cestou, kterou prošly Sovětské ozbrojené síly v období od skončení občanské války do začátku Velké vlastenecké války, bojovou činností v průběhu války a jejími výsledky. Jsou to především otázky zvyšování bojové síly armády a

námořnictva, jejich technického vybavení, zdokonalování organizační struktury, výcviku a výchovy vojáků a rozvoje sovětské vojenské vědy. Výsledkem obrovské práce komunistické strany a všeho sovětského lidu bylo to, že v předvečer Velké vlastenecké války mnohonásobně vzrostla bojová síla armády a námořnictva. Svými bojovými kvalitami se Sovětská armáda mohla vyrovnat nejsilnějším kapitalistickým armádám a svým morálním duchem je mnohonásobně převyšovala. Jinými slovy, v předválečných pětiletkách byly vytvořeny všechny rozhodující předpoklady k úspěšnému odrazení imperialistické agrese. Činnost ozbrojených sil v průběhu Velké vlastenecké války to plně potvrdila. Autor ukazuje výsledky bitev u Moskvy, Stalingradu, na severním Kavkaze, u Kurska, v Berlínské operaci i na Dálném Východě.

Z vítězného zakončení války vyplynula i tato hlavní poučení:

- vítězství sovětského lidu a porážka fašistických a militaristických sil byly historicky podmíněným, zákonitým jevem;

- válka odhalila skutečného viníka agrese, tj. mezinárodní imperialismus a se vši naléhavostí nastolila požadavek zabránit rozpoutání nové, ještě krvavější světové války, zkrátit agresivní imperialistické síly a zabezpečit mír na naší planetě;

- minulá válka odhalila nejcharakterističtější a zvláště nebezpečný způsob rozpoutání války imperialismem;

- sovětské vojenské umění jako vojenské umění socialistického společenského zřízení má nesporné přednosti před vojenským uměním odumírajícího kapitalistického světa.

Ve 3. kapitole „Na nové etapě“ autor zdůrazňuje, že přestože po druhé světové válce došlo k oslabení celého kapitalistického systému a k rozšíření a upevnění socialistických pozic, neznamená to, že je odstraněno nebezpečí nových válek. Proto KSSS a sovětský lid dělají vše pro další růst bojové síly armády a námořnictva. Současná etapa vojenské výstavby je charakterizována dalším zvyšováním vedoucích úloh komunistické strany ve veškeré činnosti ozbrojených sil. Je to objektivní zákonitost. Je určena podmínkami, za nichž se řeší otázky neustálého upevňování obranyschopnosti země.

Dále ukazuje, k jakým kvalitativním změnám došlo ve všech složkách ozbrojených sil. A protože všechno, co lid vytvořil, musí být spolehlivě uchráněno, vystupuje do popředí jako příkaz doby vysoká bojová pohotovost. Uvádí, že hlav-

ními složkami bojové pohotovosti Sovětských ozbrojených sil jsou

- vysoké morálně bojové kvality všech příslušníků, jejich vycvičenost, kázeň, organizovanost a fyzické zocelení;

- vybavení armády a námořnictva soudobými zbraněmi a bojovou technikou, udržování těchto zbraní a techniky v dokonalém stavu;

- vysoká úroveň vojenské a speciální přípravy velitelských kádří, jejich schopnost velet vojskům, dovedně řídit jejich činnost, organizovat a zabezpečovat plynulé zásobování materiálními prostředky;

- připravenost politických orgánů, stranických organizací a všech komunistů slovem i osobním příkladem inspirovat vojáky ke splnění bojových úkolů.

Dále hovoří o tom, že obranyschopnost země nepředstavuje jen sílu armády a námořnictva. Jejimi důležitými faktory jsou stav ekonomiky, vědy a techniky, počet a kvalita obyvatelstva a jeho připravenost k možné válce. To vše se koncentruje v bojové síle armády a námořnictva, v jejich vysoké bojové pohotovosti.

Ve 4. kapitole **„Lidový charakter Sovětských ozbrojených sil“** hovoří o tom, že tato zvláštnost nové armády vyplývá ze samotné podstaty sovětského socialistického státu jako státu pracujících, z třídní podstaty a předurčení Sovětských ozbrojených sil jako nástroje socialistických vymožeností, z jednoty zájmů sovětského státu, jeho lidu a příslušníků armády a námořnictva. Tato kapitola ukazuje, co představují ozbrojené síly mnohonárodního státu a základní protiklad mezi socialistickou a kapitalistickou armádou, který je plně odhalen při rozboru jejich funkcí.

Sovětská armáda je armádou družby národů, které se po vítězství Velké říjnové socialistické revoluce staly rovnoprávnými. První velkou zkouškou leninské národnostní politiky byla cizí intervence a občanská válka. Na těchto zkušenostech se bratrské národy sovětské země přesvědčily, že jen společným úsilím je možno ubránit revoluci a vybudovat nový, socialistický stát.

Přesvědčivým důkazem toho je Velká vlastenecká válka, v níž projevovali neslýchané hrdinství vojáci — příslušníci všech národů a národností Sovětského svazu. Vítězství ve válce ukázalo velikou, nepřekonatelnou sílu přátelství a bratrství národů, proletářského internacionalismu a přesvědčivě potvrdilo životnost idejí o armádě nového typu — skutečně lidové mnohonárodní armádě socialistického státu.

V polovině padesátých let začala třetí etapa v životě mnohonárodních Sovětských ozbrojených sil. Je spojena se vznikem světové socialistické soustavy, neustálým upevňováním ekonomické síly Sovětského svazu na jedné straně a dalším růstem agresivity mezinárodního imperialismu na druhé straně.

Stálé upevňování jednoty armády lidu je nezvratnou zákonitostí neustálého rozvoje a zdokonalování socialistické armády. V jednotě armády a lidu je nevyčerpatelný zdroj síly a nepřemožitelnosti Sovětských ozbrojených sil.

Jednota sovětského lidu a jeho armády má pevné objektivní základy.

V 5. kapitole „Vědeckotechnický pokrok a ozbrojené síly“ autor rozebírá vliv vědeckotechnického pokroku na bojovou sílu armády a námořnictva. Zkušenosti mnoha válek potvrzují přímou závislost bojové síly armády na stavu ekonomiky, výrobních sil, včasném zavedení výsledků vědeckých a technických objevů do vojenské praxe. Nové druhy zbraní a bojové techniky naopak nutně vyvolávají změny v taktice, operačním umění, ve strategii a v organizaci vojsk. Změny ve vojenském, k nimž dochází pod vlivem nových zbraní, nezůstávají pasivními ve vztahu k vědeckotechnickému pokroku a stále na něj působí.

V padesátých letech nabyl vědeckotechnický pokrok formy vědeckotechnické revoluce, která vedla ke kvalitativním změnám výrobních sil obecně a materiálních prostředků vedení války zvlášť.

Vědeckotechnická revoluce se projevila v té či oné míře ve všech zemích. Probíhá současně jak v socialistických, tak i kapitalistických zemích. Avšak její sociálně politické a ekonomické cíle a důsledky jsou v socialismu a kapitalismu zásadně protikladné.

Vědeckotechnický pokrok v socialistickém státě má mírový charakter. Je však samozřejmé, že nebezpečí agrese ze strany imperialismu nutí Sovětský svaz využít výsledků vědeckotechnického pokroku v zájmu upevňování obranyschopnosti vlasti. Výsledky vědy a techniky v oblasti vojenských se stále více odrážejí ve způsobech vedení bojové činnosti, působí na organizační strukturu armád a mají velký vliv na rozvoj vojenské vědy a na řešení aktuálních problémů vedení války, poskytují vojenské vědě nové prostředky a cesty zkoumání otázek vojenství.

Současná materiálně technická základna zabezpečuje Sovětské ozbrojené síly v dostatečném množství všemi soudobými druhy zbraní a bojové techniky, které jim

umožňují udržovat stále bojovou sílu na potřebné úrovni, zvyšovat bojovou pohotovost a úspěšně plnit jakékoli úkoly na souši, ve vzduchu i na moři.

V 6. kapitole „Morální duch socialistické armády“ říká autor o úloze morálního faktoru ve válce: „Pravděpodobně žádná otázka nebyla podrobně ve vojenské literatuře tak hlubokému zkoumání a tak široce vysvětlována, jako otázka úlohy morálního faktoru ve válce. A není v tom nic neobyčejného. Rozhodující silou ve válce vždy byl a zůstává člověk s jeho morálními politickými, psychologickými a bojovými vlastnostmi, které nemohou zaměnit samy o sobě žádné zbraně, žádná vojenská technika, a které nelze vytvořit uměle.“ Dále rozebírá podstatu morálního ducha, co konkrétně představuje v ozbrojených silách a proč neustále roste úloha morálního faktoru.

Jen spravedlivý charakter války rodí v lidu a v armádě obrovskou energii, vysokého morálního ducha, masové hrdinství a sebeobětování ve jménu dosažení vysokých cílů. Imperialistické války nemohou dát úspěštilé morální podněty. O tom svědčí např. zvěrstva amerických vojsk ve Vietnamu.

Nejdůležitějšími morálně bojovými vlastnostmi sovětských vojáků ve Velké vlastenecké válce byly: vysoká komunistická ideovost, hluboká oddanost straně, lidu, sovětské vlastenectví a vědomí internacionální povinnosti, bezmezná víra ve vítězství nad okupanty, masové hrdinství, vědomí osobní odpovědnosti za osud socialistické vlasti, pevná vojenská kázeň, vytrvalost, organizovanost a soudružská soudržnost jednotek a útvarů.

Dalším důležitým úkolem je výchova vysokých morálně politických a psychologických kvalit vojáků. Dosahuje se jich celým systémem bojové a politické přípravy, stranickopolitické práce, vojenské výchovy, celým způsobem armádního života.

Základem vysokých morálně politických, psychologických a bojových kvalit, hlavní povzbuzující silou, která dává vojákům odvahu, chrabrost a vede je k hrdinským činům, k masovému hrdinství ve jménu sovětské vlasti, je komunistická ideovost a uvědomělost.

V 7. kapitole „Důstojnické kádry ozbrojených sil“ zdůrazňuje, že důstojníci jsou základem, páteří armády. Na úrovni jejich přípravy, na jejich morálně politických a pracovních kvalitách závisí v rozhodující míře bojová pohotovost a bojeschopnost svazků, útvarů a lodí. Z tohoto důvodu věnuje KSSS prvořadou pozornost

přípravě a výchově důstojnických kádří. Tato kapitola objasňuje metody a způsoby přípravy kádří od vzniku Rudé armády až po současnou dobu. V důsledku opatření, která přijala strana a vláda, byl problém vojenských kádří plně vyřešen. Jen během války daly vojenské školy armádě a námořnictvu téměř 2 milióny důstojníků, kteří na bitevních polích prokázali naprostou převahu nad důstojnickým sborem hitlerovského wehrmachtu. Všechno cenné z bojových zkušeností, získaných důstojnickým sborem v letech Velké vlastenecké války, se stalo majetkem dalších generací důstojníků, a je široce využíváno při jejich přípravě v poválečných letech.

Hlavními požadavky na důstojnické kádře a na jejich přípravu v současné etapě jsou: komunistické přesvědčení a bezmezná oddanost straně a lidu, vysoká kázeň a svědomitost, iniciativa a samostatnost, velitelská vůle a organizátorské schopnosti, vysoká profesionální příprava, všeobecná i vojenskotechnická vzdělanost, umění učit a vychovávat podřízené. Tomu také plně odpovídá příprava důstojnických kádří ve vojenských školách.

Hovoří-li o důstojnících, vzpomíná i na jejich nejbližší pomocníky — praporčíky, mičmany, poddůstojníky a staršiny, kteří hrají důležitou úlohu při výchově a výcviku vojáků, při udržování vysoké úrovně bojové pohotovosti vojsk.

V 8. kapitole „Řízení ozbrojených sil a velení vojskům“ autor rozebírá otázky řízení ozbrojených sil a velení vojskům na základě zkušeností z Velké vlastenecké války, co tyto pojmy znamenají a jakými charakteristickými znaky se vyznačují. Dále jaké požadavky jsou kladeny v této oblasti v soudobých podmínkách, kdy prvořadým problémem velení je boj o získání času. Neméně vážným požadavkem je zvýšení kvality velení. Mimořádného významu v současné době nabývá vysoká bojová pohotovost všech článků řízení, celého systému velení. Jedním z prvořadých úkolů je dnes zabezpečení pevného velení vojskům, což předpokládá přesnost velení. Důležitým požadavkem při velení vojskům je zabezpečení jeho stálosti a utajení. Přitom je třeba mít neustále na zřeteli, že hlavní úlohu ve velení vojskům hraje velitel, jehož charakteristickým rysem musí být vysoká tvůrčí aktivita, iniciativa a samostatnost.

V současné době nabývá mimořádného významu úloha vědeckého předvídání při řízení ozbrojených sil a velení vojskům. Hlavní pozornost vědeckého vojenského předvídání je upřena na řešení těchto skupin úkolů:

1. Zkoumání perspektiv dalšího zvyšování struktury vojenského řízení ve všech článcích — strategickém, operačním i taktickém, hlubší zjištění jeho vzájemného spojení s charakterem i požadavky soudobé války, ekonomickými a vědeckotechnickými možnostmi státu, růstem bojové síly armády a námořnictva, zvyšováním jejich technického vybavení a rozvojem vojenského umění.

2. Další zdokonalování stylu práce velitelů, štábů, politických orgánů a hledání nových, účinnějších forem a metod řízení ozbrojených sil a velení vojskům.

3. Hledání nejprogressivnějších metod přijetí rozhodnutí a plánování operace a boje. S tím úzce souvisí řešení problému automatizace velení vojskům.

V 9. kapitole „Výcvik a výchova vojsk“ autor hovoří o tom, že bojové zkušenosti ukazují, že slabě připravené armády měly v bitvách vždy velké ztráty a často utrpěly porážku. Proto je vysoká připravenost vojáků důležitým základem bojové síly armády.

V soudobých podmínkách spočívá hlavní úkol bojové a politické přípravy, výcviku a výchovy vojsk v tom, aby se u každého vojáka, v každém armádním kolektivu zformovaly a stmelily vjedno jejich bojové, morálně politické, psychologické a fyzické vlastnosti a na základě toho vypracovalo vysoké bojové mistrovství, duševní odolnost, stálá připravenost snášet jakékoli válečné zkoušky, schopnost zachovat si v nejsložitějších podmínkách bojovou aktivitu a neochvějnou vůli k vítězství.

Rozhodující úloha ve výcviku a výchově vojáků patří veliteli, který připravuje své podřízené k ozbrojené obraně vlasti a také je vede do boje.

Úspěchu při výcviku a výchově vojsk je možné dosáhnout jen při dodržování principů, vypracovaných teorií i praxí sovětské vojenské výstavby, které umožňují důsledně a se znalostí věci připravovat vojska ke splnění úkolů. Těmito základními principy jsou:

— komunistická ideovost a stranickost, jednota výcviku a výchovy;

— cvičit vojska tomu, co je třeba ve válce, a to v podmínkách maximálně blízkých boji;

— uvědomělost a aktivita vojáků;

— systematická a poslušnost výcviku a výchovy;

— individuální přístup spolu s využitím zkušeností kolektivu.

Důležitým požadavkem současné doby je zdokonalování forem a metod výcviku a výchovy. Sovětské ozbrojené síly mají bohaté zkušenosti z metodiky a forem

výcviku a výchovy vojsk jak v míru, tak i za války. Hlavními formami výcviku a výchovy jsou teoretická a praktická zaměstnání v učebnách, na cvičištích a střelnicích, při vojskových cvičeních různého druhu — od taktických na úrovni rota — prapor po strategické, zahrnující všechny druhy vojsk a součástí ozbrojených sil. Autor rozebírá podrobně jednotlivé formy výcviku a výchovy se závěrem, že správné používání těch nebo oněch principů, forem a metod v konkrétních podmínkách umožňuje dosáhnout plánovaných cílů.

V 10. kapitole „O sovětské vojenské vědě“ autor zdůrazňuje, že to jsou ve vědomí lidí zobecněné zkušenosti z oblasti vojenské činnosti, systémy poznatků o válce, jejím charakteru, objektivních zákonech a zákonitostech, o vojenské výstavbě, přípravě armády i země k odražení agrese i o způsobech vedení války.

Autor ukazuje, že K. Marx, B. Engels a především V. I. Lenin mají zásluhu na tom, že vojenkoteoretické myšlení bylo postaveno na pevný vědecko-filozofický základ a stalo se skutečnou vědou.

O rozvoj sovětské vojenské vědy v pozdější době mají velkou zásluhu M. V. Frunze, B. M. Šapošnikov, M. N. Tuchačevskij a řada dalších významných sovětských vojevůdců. Svou vysokou zralost prokázala sovětská vojenská věda i sovětské vojenské umění v letech Velké vlastenecké války. Válka však nebyla jen zkouškou zralosti vojenské vědy a vojenského umění, ale i důležitou etapou jejich urychleného rozvoje. Zvlášť významný je přínos vojenské vědy v oblasti strategie, konkrétně v zobecnění a rozpracování otázek strategického útoku. Dále pak v oblasti operačního umění a taktiky.

Válka ukázala, že sovětské ozbrojené síly úspěšně zvládly všechny prostředky, formy a způsoby boje, umění jejich správného spojování, přechod od jedné k druhým v taktickém, operačním a strategickém měřítku.

Velikého rozvoje dosáhla sovětská vojenská věda v poválečných letech. Sovětské vojenkoteoretické myšlení značně přispělo k dalšímu zkoumání otázek vojenské doktríny, jejichž správné řešení dává určitou cílevědomost v přípravě země a armády k možné válce a zabezpečuje vysokou bojovou pohotovost ozbrojených sil.

Konkrétně se sovětská vojenská doktrína teoreticky i prakticky projevuje ve výstavbě ozbrojených sil, ve strategii, operačním umění i taktice, ve způsobech vedení války, operace, boje, ve výcviku a výchově vojáků.

Výsledky, dosažené sovětskou vojenskou vědou, nejsou vrcholem a posledním slovem. Celkový úkol vojenské vědy spočívá v současné době v tom, aby se současně provádělo stěžejní i aplikované zkoumání v zájmu všemožného zabezpečení rozvoje a přípravy ozbrojených sil v souladu s charakterem války, kterou mohou vnutit imperialisté Sovětskému svazu.

V 11. kapitole „Stranickopolitická práce v armádě a námořnictvu“ hodnotí autor stranickopolitickou práci jako mohutnou zbraň strany. Účinnost stranickopolitického vlivu na vojáků mnohokrát dokazují bezpříkladné hrdinské činy sovětských vojáků v občanské a Velké vlastenecké válce.

V míru je zářným projevem účinnosti stranickopolitické práce vysoký morální politický stav vojáků, jejich správné chápání a aktivní podpora vnitřní i zahraniční politiky KSSS, monolitní semknutost vojáků kolem komunistické strany, jejího leninského ústředního výboru a připravenost splnit jakékoli úkoly při obraně státních zájmů Sovětského svazu.

Stmelující silou vojenských kolektivů jsou komunisté. Proto KSSS stále — v míru i ve válce — pečuje o akceschopnost stranických organizací v ozbrojených silách. Významnou úlohu v armádě i námořnictvu při upevňování bojové pohotovosti a udržování vysokého morálního ducha vojáků plní a plní političtí pracovníci.

Spolu s komunisty jsou vždy v prvních řadách bojovníků za vítězství idejí komunismu odchovanci slavného Leninského komsomolu. Komunistická strana považuje právem komsomol za svého přirozeného, věrného a spolehlivého pomocníka. Historie komsomolu je bohatá na hrdinské činy, na nichž je vychovávána současná mládež.

Nutnost udržování stále bojové pohotovosti ozbrojených sil ukládá maximálně využívat ohromného mobilizujícího stranickopolitického vlivu na masy vojáků. To vyžaduje neustále zvyšovat účinnost stranickopolitické práce. Hlavní místo ve stranickopolitické práci má ideově politická výchova vojáků. Cíle stranickopolitické práce bude dosaženo, jestliže její formy, metody a prostředky budou odpovídat konkrétním a složitým podmínkám situace v poli a jestliže hlavní úsilí bude přeneseno bezprostředně do jednotek.

Stranickopolitická práce vždy byla a zůstane mohutnou účinnou zbraní strany, jejíž síla byla nejednou prověřena v ohni bitev. Tato zbraň i nyní straší nepřátele socialismu.

Ve 12. kapitole „Bojové společenství armád socialistických států“ autor zdůraz-

ňuje, že podstata a obsah bojového společenství armád socialistických zemí vyplývá z leninské poučky o tom, že proti sjednocené ozbrojené frontě imperialismu musí být postavena sjednocená fronta všech pokrokových revolučních národních a internacionálních sil.

Historický vývoj přesvědčuje o tom, že bojové společenství armád socialistických států je objektivní nutností. Autor pak rozebírá principy a základy bojového společenství a uvádí, že nejdůležitější z těchto principů je třídní proletářská solidarita socialistických států. Dále pak je to princip svrchovanosti a rovnoprávnosti socialistických států a jejich armád, princip vzájemné pomoci a podpory, princip jednoty národních a internacionálních momentů při obraně socialismu. Principy spolupráce socialistických států a bojového společenství jejich ozbrojených sil mají pevné sociálně politické, ekonomické, ideové a vojenskostrategické základy.

Bojová družba armád bratrských zemí má své kořeny již v prvních letech sovětské vlády. Vojáci — internacionalisté bojovali na frontách občanské války bok po boku se sovětskými vojáky. Tento bojový svazek se pak rozvíjel a upevňoval v bitvách Velké vlastenecké války. V poválečném období se vojenská spolupráce socialistických zemí dále rozvíjela. Z hlediska obsahu, historických podmínek a řešených úkolů je ji možno rozdělit na dvě etapy, které mají své zvláštnosti.

První etapa je od skončení Velké vlastenecké války do vzniku Varšavské smlouvy. Druhá etapa začala vznikem Varšav-

ské smlouvy a je charakteristická aktivnější účastí každé socialistické země při upevňování celkové obranné síly bratrského svazku.

Autor podrobně rozebírá zvláštnosti jednotlivých etap a v závěru ukazuje, jaká je společná činnost armád Varšavské smlouvy pro další upevňování bojového společenství.

Závěr

Při psaní této knihy se autor — podle jeho slov — snažil ukázat ušlechtilý charakter ozbrojených sil sovětského socialistického státu, jejich vysokou bojovou sílu, bezmeznou oddanost lidu, komunistické straně, světlým ideálům komunismu, připravenost postavit se v kterýkoli okamžik na rozhodný odpor jakémukoli nepříteli, který se opováží sáhnout na celistvost a nedotknutelnost posvátných hranic vlasti.

Autor se domnívá, že kniha pomůže nejen sovětskému čtenáři, ale i přátelům v zahraniční správně pochopit prameny vysokých morálně bojových kvalit příslušníků Sovětských ozbrojených sil, základy jejich bojové síly a nepřemožitelnosti v bitvách s imperialistickými agresory.

Rozsah i hloubka řešení výše uvedených problémů, jejichž význam v současné době neustále roste, bude bezesporu významnou pomocí příslušníkům ČSLA a především všem funkcionářům, jejichž úkolem je tuto problematiku dále rozpracovávat.